

Arrest

nr. 29 081 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 17 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 maart 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn.

Op 23 april 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 juli 2007 wordt het dossier van verzoeker overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 30 juli 2008 weigert het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen.

Op 14 augustus 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 26 januari 2009 bevestigt de Raad de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij arrest nummer 22 007.

Op 10 maart 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 19 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

Overwegende dat betrokkene op 23.04.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem op 31.07.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); betrokkene op 14.08.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 28.01.2009 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 10.03.2009 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een aantal nieuwe documenten voorlegt, waaronder een convocatie van de politie op naam van zijn vrouw, alsook een werkcontract, een rapport omtrent de mensenrechten in Ethiopië, als eveneens een stratenplan, waaruit de gevolgde route zou blijken betreffende het woon-werk-verkeer van betrokkene; betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds een aantal documenten naar voren bracht; deze documenten door de Belgische asielinstanties niet in overweging werden genomen, gezien de inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen van betrokkene betreffende zijn vluchtrelaas; dat het voorleggen van voornoemde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kan wijzigen; dat uit deze documenten overigens nergens blijkt dat betrokkene zou vervolgd worden in Ethiopië of dat hij dient te vrezen voor zijn leven, indien hij zou terugkeren; dat tevens dient opgemerkt te worden dat het rapport omtrent de mensenrechten in Ethiopië verwijst naar een algemene situatie en betrokkene geen enkel begin van bewijs levert dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn; wat betreft het voorgelegde werkcontract en stratenplan tevens dient gesteld te worden dat deze documenten louter aantonen dat betrokkene tewerkgesteld was, wat overigens door de Belgische asielinstanties niet werd betwist; uit deze documenten geenszins blijkt dat betrokkene dagelijks het slachtoffer zou zijn geweest van gewelddadigheden en pesterijen op weg van en naar het werk; ook hetzelfde geldt inzake de convocatie, waarbij de vrouw van betrokkene louter gevraagd wordt zich aan te bieden; ook dit document geen blijk geeft dat betrokkene vervolgd zou worden in Ethiopië; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing waarin de verwerende partij oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens omtrent hemzelf naar voor brengt die een ernstige aanwijzing uitmaken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reële risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Hij licht toe dat hij diverse stukken voorlegt ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas, maar dat de

verwerende partij deze stukken niet in overweging neemt daar zij stelt dat hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag stukken heeft neergelegd die ook niet in overweging zijn genomen gezien zijn inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen en dat zij aldus oordeelde dat de voorlegging van huidige documenten deze appreciatie niet in positieve zin kan wijzigen. Verzoeker stelt dat de bewijslast in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling, maar geeft aan dat dit wel genuanceerd moet worden daar in de meeste gevallen een persoon die vlucht voor vervolging aankomt met slechts het hoogst noodzakelijke en meestal zonder enige persoonlijke documenten. Hij argumenteert dan ook dat het de plicht is van zowel de vreemdeling als de overheid om alle relevante feiten te evalueren, ook al ligt de bewijslast in principe bij de asielaanvrager. Vervolgens poneert verzoeker dat hij minstens voldaan heeft aan zijn bewijsplicht. Aangezien men tijdens zijn eerste asielaanvraag aangaf dat zijn verhaal ongeloofwaardig was, legt verzoeker nu stukken voor die volgens hem zijn vluchtverhaal bevestigen. Uit deze stukken zou blijken dat de zogenaamde "inconsistenties" een logische verklaring hebben. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat hij werd aangevallen naar en van het werk, waarop de Commissaris-generaal stelde dat het ongeloofwaardig was dat hij niet op een ander tijdstip begon te werken. Daarom legt verzoeker nu zijn contract voor waaruit blijkt dat hij vaste uren heeft en dat er niet toegestaan wordt om van die uren af te wijken. Hij licht toe dat hij vertaler is en dat zijn enige mogelijkheid op een job in de hoofdstad, Addis Abeba was. De hoofdstad verlaten was volgens verzoeker geen optie, aangezien geen werk hebben ook betekent dat hij geen inkomen heeft en zo kon hij niet overleven. Daarnaast legt hij een stratenplan voor dat zou aantonen dat er geen alternatieve route is naar zijn werk, wat niet zou geloofd zijn bij zijn eerste asielaanvraag. Uit het derde stuk, de convocatie blijkt volgens verzoeker dat zijn gezin tot op vandaag problemen heeft met de politie. Hieruit blijkt duidelijk dat het gezin vervolgd wordt. En het vierde stuk dat verzoeker voorlegt is een landenrapport, waarvan hij niet betwist dat het niet concreet betrekking heeft op zijn situatie, maar hij wil op basis van dit document aantonen dat hij niet op overheidssteun kan rekenen en dat hij in zijn vluchtrelaas de daadwerkelijke situatie van Ethiopië beschrijft. Vervolgens argumenteert verzoeker dat hij dient te genieten van het voordeel van de twijfel op voorwaarde dat zijn of haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen tegen de verlening van dit voordeel bestaan. Hij meent dan ook dat er geen enkel element aanwezig is waaruit zou moeten blijken dat moet getwijfeld worden aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker voert aan dat de voorgelegde documenten zijn vluchterrelaas onderschrijven en dat hij aantoont dat de eerder weerhouden "inconsistenties" een logische verklaring hebben. Tot slot concludeert verzoeker dat hij wel degelijk nieuwe elementen aanbrengt die verschillen van de eerdere asielaanvraag en die zijn vluchtelingenverhaal ondersteunen. Hij meent dat er dan ook geen enkele reden is om zijn asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoeker benadrukt dat de voormelde documenten minstens een aanwijzing zijn voor het bestaan van een gegronde vrees voor persoonlijk vervolging in hoofde van verzoeker zelf.

Wat de ingeroepen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, hebben de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarenboven blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke

motiveringsplicht in casu bereikt is. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de verklaringen bij de tweede asielaanvraag van verzoeker blijkt dat hij stelde wat volgt:

“Ik leg vandaag een aantal nieuwe documenten voor.

Het eerste document is een convocatie van de politie gericht aan mijn vrouw. De datum van convocatie is 11.08.1999. Mijn vrouw moest zich aanbieden bij de politie. Mijn vrouw moest informatie over mij vertellen. De politie vroeg haar waar ik verbleef en hoe ik ontsnapt was uit de gevangenis. Mijn vrouw zei dat ze van niets wist. Ze zei dat ik in de gevangenis verbleef. De politie zei dat ze hen niet steunde. De politie is toen naar mijn huis gekomen. Ze hebben alle persoonlijke documenten van mij en mijn vrouw gegeven. Enkel wanneer mijn vrouw hen verteld waar ik ben, krijgt ze alles terug.

Het tweede document dat ik vandaag voorleg is een werkcontract. Toen ik de 1^e keer asiel aanvraag heb ik negatieve beslissing gekregen bij het CGVS. Met dit document wil ik bewijzen dat in het contract staat dat ik aanwezig moet zijn op bepaalde uren. Ik kan niet zomaar mijn werkuren veranderen. Ik hang vast aan dit contract. Ik werd aangevallen op straat toen ik op weg was naar mijn werk. Het CGVS zegt dat dit niet kan, omwille van mijn werkuren. Maar het staat zo in mijn contract. Ik heb eerst een contract gekregen voor 3 maand. Dit was in november 1997. Daarna kreeg ik een permanent contract tot wanneer het project op zijn einde was. Dit was het beste contract dat ik kon krijgen, ik had een goed loon en ik werkte bij een goed bedrijf. Het is moeilijk om zo een job te krijgen.

Daarnaast leg ik een document voor dat ik afgeprint heb van google. Het is een stratenplan. Toen ik naar mijn werk ging, nam ik altijd een taxi. Ik wil bewijzen dat dit de enige weg was die ik kon nemen. Er waren ook nog binnenstraten langs waar ik kon gaan, maar daar kon ik terug snel aangevallen worden.

Mijn aanvallers konden mij zo snel vinden. Als ik met een taxi ging langs de hoofdweg, konden ze mij niet zo snel vinden.

Hebt u contact met familie?

Ja ik heb soms telefonisch contact met mijn vrouw.

Mijn vrouw is in gevaar. Ze krijgt haar documenten niet terug van de politie. Ik weet dat als ze haar documenten zou terugkrijgen, dat de politie mij niet meer zoekt.

Wenst u nog iets toe te voegen?

Neen."

De Raad verwijst vooreerst naar de motivering van de verwerende partij waarin de verschillende documenten die verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag voorlegde, worden besproken:

"Overwegende dat betrokkene op 23.04.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem op 31.07.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); betrokkene op 14.08.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 28.01.2009 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 10.03.2009 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een aantal nieuwe documenten voorlegt, waaronder een convocatie van de politie op naam van zijn vrouw, alsook een werkcontract, een rapport omtrent de mensenrechten in Ethiopië, als eveneens een stratenplan, waaruit de gevolgde route zou blijken betreffende het woon-werk-verkeer van betrokkene; betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds een aantal documenten naar voren bracht; deze documenten door de Belgische asielinstanties niet in overweging werden genomen, gezien de inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen van betrokkene betreffende zijn vluchtrelaas; dat het voorleggen van voornoemde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kan wijzigen; dat uit deze documenten overigens nergens blijkt dat betrokkene zou vervolgd worden in Ethiopië of dat hij dient te vrezen voor zijn leven, indien hij zou terugkeren; dat tevens dient opgemerkt te worden dat het rapport omtrent de mensenrechten in Ethiopië verwijst naar een algemene situatie en betrokkene geen enkel begin van bewijs levert dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn; wat betreft het voorgelegde werkcontract en stratenplan tevens dient gesteld te worden dat deze documenten louter aantonen dat betrokkene tewerkgesteld was, wat overigens door de Belgische asielinstanties niet werd betwist; uit deze documenten geenszins blijkt dat betrokkene dagelijks het slachtoffer zou zijn geweest van gewelddadigheden en pesterijen op weg van en naar het werk; ook hetzelfde geldt inzake de convocatie, waarbij de vrouw van betrokkene louter gevraagd wordt zich aan te bieden; ook dit document geen blijk geeft dat betrokkene vervolgd zou worden in Ethiopië; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Vooreerst stelt de verwerende partij aldus vast dat de door verzoeker aangebrachte documenten gezien de inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker betreffende zijn vluchtrelaas de appreciatie van de asielinstanties niet in positieve zin kan wijzigen. Verzoeker betwist dit en meent dat hij door het bijbrengen van een stratenplan en een arbeidscontract aantoonde dat hij niet op een ander tijdstip kon gaan werken en geen alternatieve route kon nemen. De raad stelt echter vast dat uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen niet enkel wordt gesteld dat het weinig geloofwaardig is dat hij niet op een ander tijdstip kon gaan werken en geen andere route kon nemen, doch tevens wordt hierin vastgesteld dat zo verzoeker elke dag werd gepest op weg van en naar het werk, hij nooit een klacht heeft neergelegd bij de politie. Dienaangaande heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 22 007 van 26 januari 2009 gesteld: "verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat hij nood heeft aan

internationale bescherming wanneer hij het niet nuttig achtte nationale bescherming te zoeken, of om economische redenen geen vestigingsalternatief wenste". Tevens werd in de beslissing van de Commissaris-generaal ook gewezen op het feit dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker bleef werken nadat hij ondergedoken was. Er worden ook heel wat vragen gesteld bij verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de overheid. Ook worden bedenkingen gemaakt bij verzoekers opsluiting en ontsnapping. Gezien de vele ongerijmdheden die door de Commissaris-generaal worden vastgesteld en die bevestigd werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat de door verzoeker aangebrachte documenten de appreciatie van de asielinstanties niet in positieve zin kan ombuigen. Terecht stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekers werkzaamheden niet betwist worden. Waar verzoeker stelt dat in dit arbeidscontract wordt aangegeven dat hij vaste werkuren heeft en dat hij hiermee heeft willen aantonen dat hij niet op een ander uur kon beginnen, dient opnieuw te worden aangestipt dat uit de beslissing van de Commissaris-generaal blijkt dat er inderdaad wel bedenkingen worden gemaakt aangaande de al dan niet onmogelijkheid van verzoeker om op een ander uur te beginnen, doch dat dit element op zich niet heeft geleid tot het niet toekennen van de vluchtelingenstatus. In de beslissing worden heel wat ongerijmdheden vastgesteld. Het is het geheel van deze ongerijmdheden dat de asielinstanties ertoe gebracht hebben de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren. Door het neerleggen van een onvertaalde arbeidsovereenkomst toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Wat het stratenplan betreft, kan volstaan worden met de verwijzing naar het voormelde. Dit stratenplan doet evenmin afbreuk aan de talrijke ongerijmdheden die werden vastgesteld. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat uit deze documenten geenszins blijkt dat betrokkene dagelijks het slachtoffer zou zijn geweest van gewelddadigheden en pesterijen op weg van en naar het werk.

Aangaande de bijgebrachte convocaties stelt de verwerende partij dat de convocaties, waarbij de vrouw van verzoeker louter gevraagd wordt zich aan te bieden geen blijk geeft dat verzoeker vervolgd zou worden in Ethiopië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een niet vertaald document heeft neergelegd gedateerd van 11 augustus 1999 waarvan hij beweert dat het een convocatie is op naam van zijn vrouw. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit dergelijk niet vertaald document af te leiden dat dit geen blijk geeft van verzoekers problemen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

Wat het door verzoeker neergelegde landenrapport betreft blijkt dat hij zelf niet betwist dat dit verwijst naar een algemene situatie. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat verzoeker met dit rapport geen enkel begin van bewijs levert dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn. Verzoeker weet niet te overtuigen.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging kon worden genomen.

Tevens benadrukt de Raad dat het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 eerste lid van de Vreemdelingenwet niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr.163.610). De elementen die verzoeker voorlegt in het kader van zijn tweede asielaanvraag kunnen weliswaar "nieuw" zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht aan de verwerende partij, maar deze nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020), wat in casu niet het geval is. Verzoeker toont niet aan, noch op basis van de documenten die hij neerlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag, noch op enige andere wijze dat zijn situatie gewijzigd is en aldus nieuw is ten opzichte van zijn eerste asielaanvraag. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te motiveren dat *"betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen"*.

De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van 'de algemene beginselen van behoorlijk bestuur' betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar 'algemene beginselen van behoorlijk bestuur' zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien. In zoverre verzoeker de materiële motiveringsplicht voor ogen had, verwijst de Raad volledigheidshalve naar wat hieromtrent reeds is uiteengezet.

Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch artikel 62 van de wet van Vreemdelingenwet geschonden zijn. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU